

Dan Brown POČÁTEK

strany 2 – 5

KNYHY

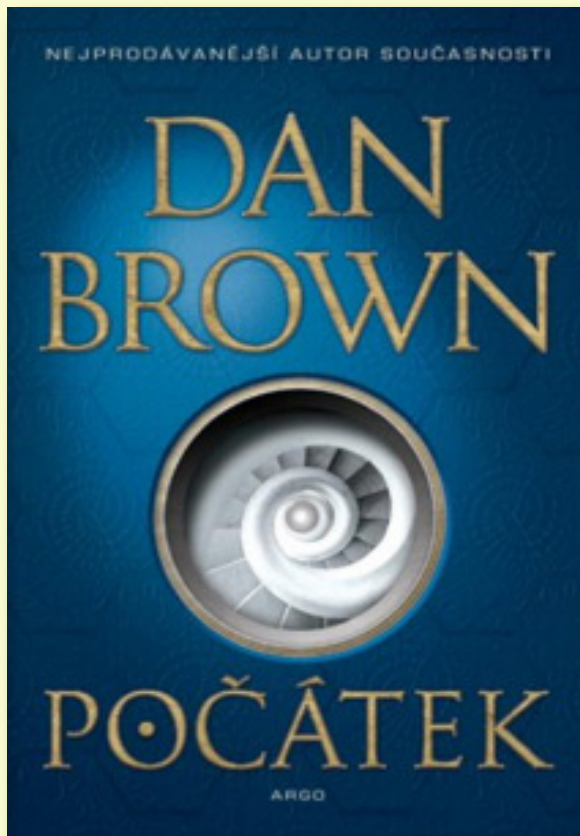
Pro týden od 5. 2. do 11. 2. 2018

Číslo

3

Ročník 29

Nakladatelství
ARGO vydává

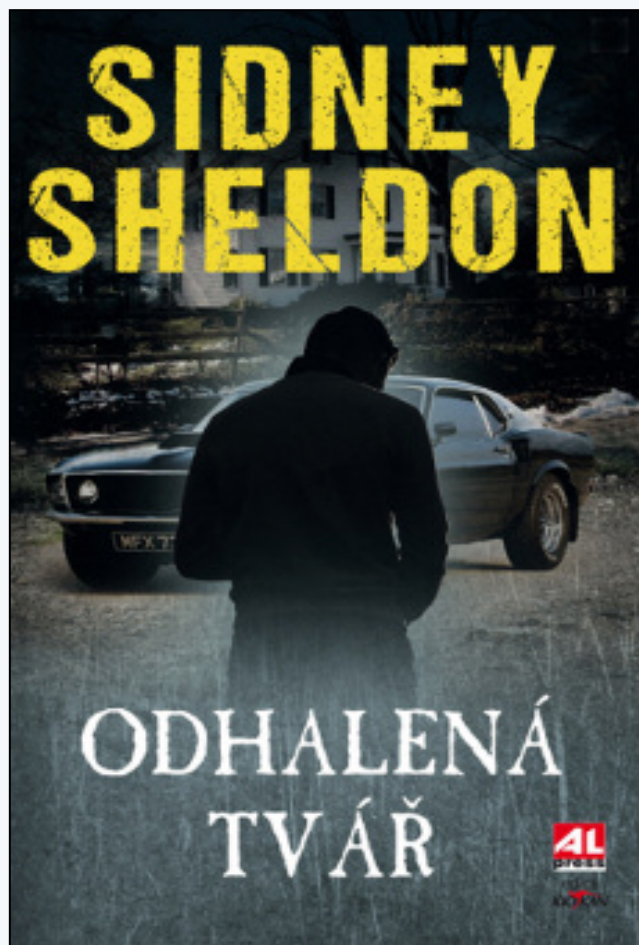

448 Kč

Více uvnitř

internet. knihkupectví: www.kosmas.cz

279 Kč

Více uvnitř

www.alpress.cz

RADOST Z TICHÁ

Proč zavřít dveře před hlukem světa
ERLING KAGGE

Jan Melvil
Publishing,s.r.o.

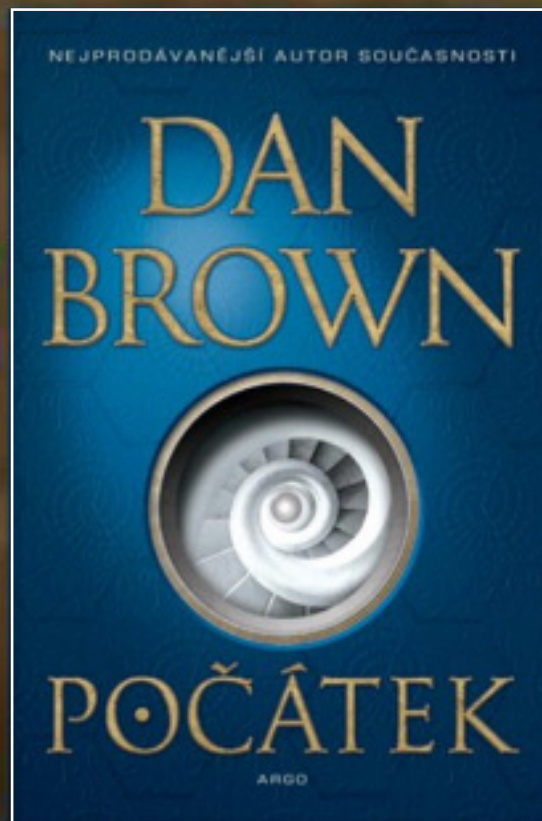
329 Kč

Více uvnitř

www.melvil.cz

UVNITŘ: Dan Brown **POČÁTEK** (rozhovor s autorem); Sidney Sheldon **ODHALENÁ TVÁŘ** (rozhovor s autorem); Erling Kagge **RADOST Z TICHÁ** (rozhovor s autorem); Joel McIver **KOMPLETNÍ HISTORIE BLACK SABBATH – KDE ČIHÁ ZLO**; František Kalenda **ZLOMENÝ KRÁL** a další tituly Vyšehradu

Další novinky, videa, rozhovory, recenze, aktuality na: <http://denik-knihy.cz/>

Dan Brown

POČÁTEK

Harvardský profesor symbologie Robert Langdon přijede do ultramoderního Guggenheimova muzea v Bilbau, aby se zde zúčastnil významného oznámení – odhalení objevu, který „navždy změni tvář vědy“. Pořadatelem společenského večera je čtyřicetiletý miliardář a futurista Edmond Kirsch, jenž se díky svým oslnivým supermoderním vynálezům a odvážným předpovědím stal celosvětově uznávanou osobností. Po zahájení společenské akce Langdona a několik set dalších hostů zcela uchvátí velmi originální prezentace; pečlivě naplánovaný večer se však najednou promění v chaos a hrozí, že Kirschův vzácný objev bude navždy ztracen.

Langdon je v bezprostředním ohrožení nucen z Bilbaa uprchnout; doprovází ho při tom Ambra Vidalová, elegantní ředitelka muzea, která Kirschovi pomáhala provokativní společenskou akci zinscenovat. Společně se vydají do Barcelony za nebezpečným úkolem: nalézt záhadné heslo, s jehož pomocí odhalí Kirschovo tajemství. V cestě jim však stojí zákeřný nepřítel, který se nezastaví doslova před ničím...

Překlad: Michala Marková, David Petrů

Vázaná, 504 stran, 448 Kč, EAN: 9788025723869

Plánovaný termín vydání: 7. 2. 2018

Zakoupit můžete zde

<https://www.kosmas.cz/knihy/234148/pocatek/>

Ukázka a rozhovor s autorem na následujících stranách

Distribuuje: Kosmas, Za Halami 877, 252 62 Horoměřice, tel.: 226 519 383,
e-mail: odbyt@kosmas.cz, internet. knihkupectví: www.kosmas.cz

Mezi oběma muži ve spirále se rozhostilo ticho. Potřebuju, abys mi poradil... Obávám se, že na tom možná závisí můj život. Edmondova slova visela ve vzduchu a Langdon z přítelových očí četl úzkost. „Co se děje, Edmonde? Všechno v pořádku?“ Stropní světla opět pohasla a opět zesílila, ale tentokrát Edmond nereagoval. „Mám za sebou úžasný rok,“ spustil téměř šeptem. „Pracoval jsem úplně sám na důležitém projektu, který mě dovedl k převratnému objevu.“ „To zní báječně.“ Kirsch přikývl. „To tedy ano, a nedá se ani vypovědět, jak strašně se těším, že se o to dneska večer podělím s ostatními. Bude to znamenat posun celého vědeckého paradigmatu. Když říkám, že tenhle můj objev povede k důsledkům obdobným, jako přinesla Kopernikova revoluce, tak rozhodně nepřeháním.“ Langdon to na zlomek vteřiny považoval za žert, ale Edmond se dál tvářil smrtelně vážně. Koperník? Skromnost nikdy nebyla Edmondovou silnou stránkou, ale tohle tvrzení už hraničilo s nesmyslem. Mikuláš Koperník, otec heliocentrického modelu, tedy teorie, že planety obíhají kolem Slunce, svým tvrzením v šestnáctém století zažehl jiskru vědecké revoluce a v důsledku vyvrátil dlouho tradovanou církevní představu, že lidstvo žije ve středu Božího univerza. Po tři stovky let církev jeho objev odsuzovala, ale jednou to bylo venku – a svět se navždy změnil. „Vidím ti na očích, že mi moc nevěříš,“ poznamenal Edmond. „Měl jsem radši říct Darwin?“ Langdon se usmál. „To je stejná písnička.“ „Tak já se tě zeptám na tohle: které dvě základní otázky si lidstvo klade během celých svých dějin?“ Langdon chvilku uvažoval. „Řekl bych, že ta první bude – jak to všechno začalo? Kde jsme se tu vzali?“ „Přesně. A ta druhá tuhle otázku jenom doplňuje. Ne ‚odkud jsme přišli‘, ale...“ „Kam míříme?“ „Ano! Tahle dvě tajemství jsou středobodem všeho lidského prožívání. Kde jsme se tu vzali? Kam míříme? Počátek lidstva a jeho směřování, to jsou ta univerzální tajemství.“ Edmond zvažněl, přimhouřil oči a s očekáváním se na Langdona zahleděl. „Roberte, můj objev obě tyto otázky velice jasně zodpovídá.“ Langdon se s Edmondovými slovy a jejich komplikovanými důsledky chvilku vyrovnával.

„Já... nějak nevím, co na to říct.“ „Nemusíš říkat nic. Doufám, že po dnešní prezentaci si najdeme čas, abychom to spolu do hloubky rozebrali, ale teď si s tebou potřebuju promluvit o temnější stránce toho všeho – takřkajíc o možném toxickém odpadu, který z mého objevu vyplyne.“ „Ty myslíš, že to bude mít nějaké dopady?“

„Nepochybuju o tom. Zodpovězením těch otázek jsem se dostal do přímého konfliktu se staletými, zavedenými duchovními učenými. Témata stvoření a osudu lidstva tradičně spadají do oboru náboženství. Já se do toho jenpletu a to, co se chystám oznámit, se věřícím nikde na světě nebude zamlouvat.“ „Zajímavé,“ mínil Langdon. „Takže kvůli tomu jsi mě loni v Bostonu u oběda dvě hodiny soustředěně vyslychal na téma náboženství?“ „Přesně. A možná si vzpomeneš, co jsem ti osobně zaručil: my dva se ještě dožijeme toho, že náboženské mýty budou rozmetány vědeckým pokrokem.“ Langdon přikývl. To se těžko zapomíná. Kirschovo prohlášení bylo tak troufalé, že se Langdonovi do jeho eidetické paměti vrylo slovo od slova. „Samozřejmě. A já ti na to odpověděl, že náboženství už celá tisíciletí přežívá veškeré vědecké pokroky a že má krom jiného důležitou společenskou funkci. A že dokud se náboženství umí vyvíjet, nezahyne.“ „Přesně tak. A já ti zase řekl, že jsem našel smysl života – že chci prostřednictvím vědecké pravdy náboženský mýtus vymazat ze světa.“ „Ano, to bylo silné tvrzení.“ „A ty ses ho snažil zpochybnit, Roberte. Namítal jsi, že jakmile narazím na ‚vědeckou pravdu‘, která protirečí náboženské doktríně nebo ji podkopává, měl bych si o tom promluvit s nějakým náboženským učencem, protože mi třeba dojde, že věda a náboženství se často snaží dvěma různými jazyky sdělit totéž.“ „Vzpomínám si. Vědci a duchovní často používají různý slovník, aby popsali navlas stejná tajemství všehomíra. V jejich konfliktech jde nezřídka o použité prostředky, ne o podstatu.“ „A já se podle tvé rady zařídil,“ řekl Kirsch. „Takže jsem se o svém posledním objevu poradil s duchovními vůdci.“ „Cože?“ „Říká ti něco Parlament světových náboženství?“ „Samozřejmě.“ Tuhle organizaci, která se snaží podporovat mezicírkevní dialog, Langdon hluboce obdivoval. „Náhodou se jejich letošní setkání konalo kousek od Barcelony, asi hodinu od mého domova,“ řekl Kirsch. „V klášteře Montserrat.“ Krásné místo, pomyslel si Langdon, který horský klášter navštívil před mnoha lety. „Když jsem se dozvěděl, že se mají sejít ve stejném týdnu, kdy se chystám oznámit tenhle zásadní vědecký objev, tak jsem... Zkrátka mě napadlo...“ „Napadlo tě, jestli to není Boží znamení?“ Kirsch se zachechtal. „Zhruba tak. Takže jsem jim zavolač.“ Langdon žasl. „Ty ses obrátil na celý parlament?“ „Ne! To by bylo moc nebezpečné. Nechtěl jsem, aby se ta informace roznesla dřív, než ji budu moct oznámit sám, takže jsem si dal schůzku jen se třemi z nich – se zástupcem křesťanství, islámu a judaismu. Všichni čtyři jsme se soukromě sešli v knihovně.“ „Oni tě pustili do knihovny? To tedy klobouk dolů,“ poznamenal překvapeně Langdon. „Slyšel jsem, že to je vyložená svatyně.“ „Požádal jsem je, aby se se mnou sešli někde v soukromí, bez telefonů, bez kamer a bez cizích lidí. Tak mě vzali do knihovny. Předem jsem jim nic neřikal, jen jsem je požádal o slib mlčenlivosti. Všichni souhlasili. Prozatím to jsou jediní lidé na světě, kteří o mém objevu vědí.“ „Úžasné. A jak reagovali, když jsi jim to řekl?“ Kirsch nasadil poněkud provinilý výraz. „Možná jsem na to nešel úplně chytře. Však mě znáš, Roberte – když se rozvášním, tak diplomacii zrovna nevynikám.“ „Ano, povídá se o tobě, že by se ti nácvik citlivějších komunikačních metod hodil,“ zasmál se Langdon. Je na tom stejně jako Steve Jobs a spousta jiných geniálních vizionářů. „Takže jsem, věrný své vrozené upřímnosti, začal tím, že jsem jim prostě řekl pravdu, tedy že náboženství odjakživa považuju za masový blud a že jako vědec se jen těžko smírju s tím, že miliardy inteligentních lidí na ty jejich doktríny spoléhají a hledají v nich útěchu a vzor...“

Čím víc se učím, tím méně všemu rozumím...

Dějiny umění hrají ve vašich knihách často klíčovou roli. Které obrazy nebo malíře by měli čtenáři znát, než se začnou do vašeho nového románu Počátek?

Chci udržet co nejdéle tajemství, a proto se předem nezajímám o to, které obrazy v této knize výslovně zmíním. Mohu vám říci, že Robert Langdon obdivuje díla Gauginy a Picassa. V originále je konfrontován s moderním uměním, takže bude muset zapomenout na svou slabost pro klasiku a vstoupit do světa, který pro sebe bude teprve začne objevovat.

Kdysi jste přišel s radou svým méně zkušeným kolegům. „Vytvořte něco a vyhodte to ještě předtím, než to někdo uvidí. A to opakujte tak dlouho, dokud nevytvoříte něco, co už nepůjde vyhodit.“ Držíte se toho sám, zbavil jste se někdy celého rukopisu?

Slyšel jsem od některých autorů, že jejich první verze románu je nejlepší, ale nepatřím do této skupiny. Pro každou stránku knihy jsem napsal několik verzí. Když mluvím se začínajícími spisovateli, vysvětlím jim dovednost „redukce“; je to fáze, ve které se díváte na vlastní práci jako „outsider“ a nemilosrdně vyřazujete scény, které v příběhu nemají funkci. Nikdy jsem nevyhazoval celý rukopis, ale jednou jsem si z počítače omylem vymazal více než třetinu Ztraceného symbolu. To byl pro mě těžký den. Ale nakonec jsem nelitoval. Rekonstruované kapitoly byly lepší než ty původní. Nicméně si od té doby dělám zálohy, aby se mi podobný karambol nemohl stát znovu.

Vaše knihy jsou doslova nabitě historickými fakty. Odkud je čerpáte a jak vytváříte různé konspirační teorie?

Pro mě je sběr podkladů a jejich vyhodnocení velmi důležitou součástí tvůrčího procesu. Fakta čerpám z mnoha zdrojů: historických knih, vědeckých studií, ale i novinových článků, z internetu a tak dále. Pokud jsem přesvědčen, že mám dost poznatků, aby to vystačilo na novou knihu, pustím se do psaní. Ale není to tak, že bych se neodtrhl od počítače. Vystávají přede mnou nové otázky, a tak se s nimi obracím na historiky, shromažďuji detaily, navštěvuji místa, kam chci příběh umístit. Zabere mi to spoustu času. Často zjistím, že podkladů mám víc, než mohu v knize využít, a tak je redukuji i tím, že škrtnu z rukopisu. Je to jako se sběrem javorového syru. Nejprve musíte ze stovek stromů získat šťávu a pak ji zpracováváte do konečného produktu.

Co byste doporučil zejména mladým čtenářům, u nichž svými knihami vyvoláte zájem o dějiny umění až tak, že si chtějí rozšířit znalosti z oboru?

Myslím, že jim nemusím nic doporučovat. Možností vzdělávat se je nekonečně mnoho. Ale přece musím zmínit knihu *Tajné učení všech věků*, kterou napsal Manly P. Hall. Je to nádherná kniha o záhadných symbolech, stručné eseje, barevné vykreslení mýtických zvířat vystupujících z moře, andělské bytosti s lvími hlavami, které předsedaly ponurým obřadům dávných civilizací. Na mě zřejmě kromě této knihy mělo vliv ještě specifické prostředí New England, kde jsem vyrůstal. Fascinovala mě tradice zdejších soukromých klubů, v nichž se scházely i různé tajné společnosti.

Distribuuje: Kosmas, Za Halami 877, 252 62 Horoměřice, tel.: 226 519 383,
e-mail: odbyt@kosmas.cz, internet. knihkupectví: www.kosmas.cz

Které knihy jste si oblíbil v dětství?

Byl jsem velkým fanouškem Madeleine L'Engle. K její knize *Wrinkle In Time* se vracím dosud. Také se mi líbily dobrodružné příběhy Hardy Boysů napsané pod kolektivním pseudonymem Franklin W. Dixon, knihy E. B. Whita, jehož román *Trumpet of the Swan* zvolili čtenáři časopisu *School Library Journal* nejlepší dětskou knihou roku 2012. Nemohu ještě nezmínit Roalda Dahla a Marka Twaina.

Vaše knihy jsou plné hádanek a kódů, které čtenáři musí vyřešit. Existuje nějaký kód, který nebyl dosud rozluštěn?

Je to Voynichův rukopis. (Jde o záhadnou ilustrovanou knihu, napsanou neznámým písmem v neznámém jazyce. Podle radiokarbonové datace byl napsán někdy mezi léty 1404–1438. Kniha je pojmenována po Wilfridovi Michaelu Voynichovi (Wojniczovi, Wojničovi), americkém obchodníkovi polsko-litevského původu, jenž rukopis získal v Itálii v roce 1912. V současné době je text ve vlastnictví Yaleovy univerzity pod označením MS 408. Má souvislost i s českým prostředím (prvními známými vlastníky byli učenci z Prahy), a je dokonce možné, že tu byl i sepsán. Wikipedia).

Rukopis je předmětem zájmu mnoha vědců různých disciplín, především kryptologů, lingvistů a historiků. Rukopis byl nedávno zveřejněn ve velkolepém novém vydání. Strávil jsem hodně času studiem textu, obrázků a diagramů. Doufám, že jeho záhadu někdo vyřeší.

Fascinující thriller, které se těžko vysvětlují. To je další typická charakteristika vašich knih. Jak se vám daří udržet čtenáře ve stálém napětí?

Tvrdě na tom pracuji. Snažím se vytvořit nějaké spiknutí, ve kterém je přítomna ideální směs překvapivých skutečností, exotických lokalit a zajímavých aktérů. Když slyším, že se čtenář nedokázal od knihy odtrhnout, je to pro mě signál, že jsem svůj úkol splnil.

Historie je jednoznačně jednou z vašich největších vášní. Co je na ní pro vás tak atraktivní?

Pro mě je to skutečnost, že historie není vždy tak přesná, jak

mnohdy věříme. Její výklad pochází vždy z jednoho zdroje, od vítězů. Jinými slovy, když se kultury dostanou do konfliktu, vítězové určují, jak bude výsledek střetnutí zapsán pro budoucí věky. Z tohoto důvodu mám zájem získat další skryté detaily, aby šlo na historické jevy nahlížet i z jiné perspektivy a třeba dojít i k jinému závěru.

Chtěl jste být vždycky spisovatel?

Vždycky jsem měl zájem o psaní. Když mi bylo pět let, matka mi pomohla napsat a publikovat mou první knihu. Diktoval jsem jí děj, ona zapisovala, nechala vytisknout a svázat do pevného obalu.

Knižka se jmenovala *Žirafa, prase a nohavice v ohni*. Vyšla v jediném výtisku a stále ji mám.

V devadesátých letech, než jste se stal bestsellerovým spisovatelem, jste vždy odpovídal každému čtenáři, který vám napsal, osobním dopisem. To se v průběhu let pochopitelně změnilo. Není v lidských silách reagovat na všechny projevy přízně. Chybí vám takový osobní kontakt se čtenáři?

Osobní vztah se čtenáři mi chybí. Dlouho jsem pracoval jako učitel a byl jsem zvyklý mluvit s lidmi. Při psaní je autor osamělý, a proto jsem vždy nadšený, když vyřáším na turné a mám možnost se osobně setkat se čtenáři. Hodně mě to nabíjí a inspiruje.

Jaká je vaše představa o pekle, kterého jste se ve svém díle také dotkl?

Vidím ho jako knihu bez konce.

Udělal jste něco, co by vás mohlo přivést do pekla?

Myslíte, jestli skrývám tajemství, která by mě tam mohla dostat? Doufám, že ne! Když se podívám do svého srdce, vidím celkem slušný život.

A věříte v peklo?

Ne, a proto ne ani v nebe. Myslím, že nebe je na Zemi a všichni máme stejnou příležitost ho najít.

A v Boha?

Oh, to je těžká otázka. Myslím však, že mé náboženství je dílem, které se stále vyvíjí. Čím víc se učím, tím více si uvědomuji, že ničemu nerozumím.

(Ze zahraničních pramenů)

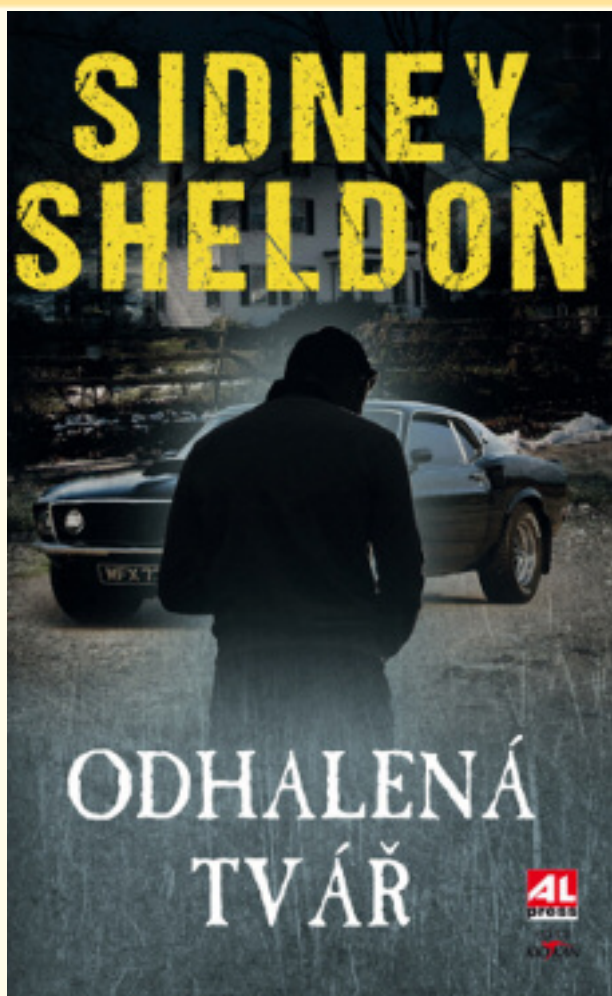

Video zde

<https://youtu.be/3zZlhaGGkKY>

Všechny tituly
autora v naklada-
telství Alpress

Akce soudný den
Bojíš se tmy?
Cizinec v zrcadle
Časovaná smrt
Dokonalé plány
Hněv andělů
Hvězdy svítí
z výšky
Mistrovská hra
Moje druhé já
Nebezpečí pravdy
Nic netrvá věčně
Odhalená tvář
Odvrácená strana
půlnoci
Pokrevní svazky
Pokud přijde zítřek
Ráno, v poledne
a večer
Řekni mi svůj sen
Věř ve svého boha
Vzpomínky na
půlnoc

Sidney Sheldon se narodil jako Sidney Schechtel 11. února 1917 v Chicagu. Během druhé světové války obdržel za svou službu u letectva několik vyznamenání. Když opustil armádu, začal psát pro divadla na Broadway a již ve svých pětadvaceti letech patřil k významným autorům divadelních her. S příchodem do Hollywoodu se zaměřil na scénaristiku. Za svá díla získal řadu ocenění, včetně filmového Oscara za nejlepší scénář. Nakladatelství Alpress vydalo všechny jeho knihy. Sidney žil více než třicet let s herečkou Jorjou Curtrightovou, která zemřela v roce 1985. O čtyři roky později se oženil podruhé.

Sidney Sheldon ODHALENÁ TVÁŘ

Proslulý psychoanalytik Judd Stevens stojí před nejzávažnějším případem své kariéry. Dva lidé z jeho blízkosti byli zavražděni. Vyřizuje si s ním účty někdo nervově labilní, komu nedokázal pomoci? Je snad on sám dalším cílem? Než vrah udeří znovu, musí Judd proniknout do jeho mysli, nebo bude z vraždy obviněn právě on.

Vázaná s přebalem, 216 stran, 279 Kč

Zakoupit můžete zde

<https://www.alpress.cz/odhalena-tvar-1/>

Rozhovor s autorem na následující straně

ALP

RESS

Co jste dělal dříve, než jste napsal svůj první román?

Byl jsem zaneprázdněn psaním jiných věcí. Napsal jsem scénáře k 28 filmům, 250 televizním pořadům včetně scénářů k několika seriálům a 8 her na Broadway.

Očekával jste, že váš první román – Odhalená tvář bude tak úspěšný a v New York Times ho vyhlásí nejlepší detektivkou roku?

Ne, to ne. Když *Odhalená tvář* vyšla, vydal jsem se do knihkupectví, a koupil si jeden výtisk, aby se dalo říci, že si našla svého čtenáře. Od té doby jsem pověřivý a v den, kdy vyjde nový román, vždycky navštívím knihkupectví a koupím si jeden výtisk.

K tomu vašemu jednomu výtisku se rychle prodalo dalších sedmnáct tisíc. To na prvotinu bylo neobvyklé množství...

Samozřejmě jsem měl radost, nechtělo se mi tomu ani věřit. I vydavatel byl spokojen. Navíc jsem získal Cenu Edgar za nejlepší debut. Ale zůstával jsem stále nohama na zemi. Vždyť mé televizní pořady sledovalo každý týden 20 milionů lidí.

Co se muselo stát, abyste se odhodlal napsat román?

Myšlenkou napsat román jsem se zabýval už nějakou dobu. Ale když jsem si ujasnil i téma, o čem by měl být, tak jsem znejistěl a dospěl k závěru, že to nedokážu, takže jsem na to zapomněl a pokračoval v jiné práci. Ale myšlenka se ke mně vrátila. A stále mě pronásledovala. Abych se jí zbavil, viděl jsem jedinou možnost, že začnu psát. Nepředpokládal jsem však, že to bude pro mě tak důležité. Nakonec měla *Odhalená tvář* úspěch a já napsal další knihy, a to bylo velmi dobře.

Jak vypadá vaše psaní? Je na něm něco zvláštního?

No, píšu poněkud neobvyklým způsobem. Diktuji sekretářce. Když začínám knihu, nemám v hlavě přesný obraz zločinu. Jakmile však začnu mluvit, postava ožívá a přicházejí další postavy, které už tvoří děj se všemi zápletkami a peripetemiemi. Jsou to vlastně ony, kdo mi píšou knihu, a to je vzrušující.

Sidney Sheldon

**zemřel v roce 2007
ve věku 89 let.**

**V posledních rozhovorech promluvil
o své práci spisovatele**

Jste uveden v Guinnessově knize rekordů jako „nejznámější autor na světě“, jehož knih se prodalo více než 300 milionů výtisků, byly přeloženy do 51 jazyků a prodávány v 108 zemích. Překvapil vás takový výčet?

300 milionů výtisků si neumím představit. Co je pro mne skutečné, jsou dopisy, které dostávám od fanoušků z celého světa, v nichž se mi svěřují, jak se jich mé knihy dotkly.

Jak vážně berete recenze svých knih?

Pokud jde o mé knihy, názory kritiků se velmi liší. Jeden kritik třeba napsal: „Je nemožné odložit Sidney Sheldonův román.“ Vydavatel to použil na obálce mé příští knihy. A další kritik pak napsal: „Pokud je nemožné odložit Sidneyho Sheldonův román, je to proto, že vydavatel zřejmě potřásl obálku lepidlem.“

Napsal jste, že „Každý talent je dar a my bychom se měli tvrdě snažit ho využít.“

Za tím si stojím. Někteří spisovatelé říkají: „Hele, jsem geniální, podívej se na to, co jsem napsal.“ Chybí jim pokora, s níž se musí ke každé lidské schopnosti přistupovat. Talent je dar, který může být dán, ale může být také odňat. A to je potřeba mít stále na paměti.

Když se podíváte zpět na svou kariéru, zdá se, že psaní románů vám přinášelo největší potěšení.

Ano. Když píšete scénář, nevyhnete se zkratce. Neříkáte, že hrdina je vysoký, lysý a opuštěný. Možná přemýšlíte o tom, že hlavní roli svěří Dustinovi Hoffmanovi, takže určitá charakteristika může existovat, ale jen v obecné rovině. V románu je to naopak. Postava musí být plastická, charaktery detailně vykreslené, máte prostor i na popis prostředí.

Existuje jedna věc, na kterou jste nejvíce pyšný jako spisovatel?

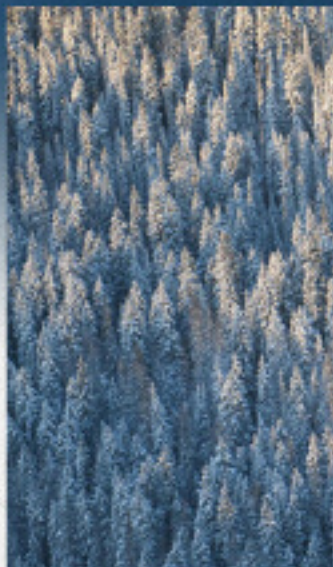
Dokončení románu *Odhalená tvář*, když jsem byl předtím přesvědčen, že nemám talent, abych se stal spisovatelem.

(Ze zahraničních pramenů)

RADOST Z TICHÁ

Proč zavřít dveře před hlukem světa
ERLING KAGGE

Ukrývají se tajemství světa v tichu?

Kdo jiný by mohl znát odpověď, než ten, kdo krácel padesát dní o samotě Antarktidou k Jižnímu pólu a naučil se ticho s úžasem nacházet kolem sebe i ve svém nitru?

Erling Kagge, dobrodružný filozof a filozofující dobrodruh, představuje v této meditační knize ticho jako hybatele silných prožitků, zdroj životních hodnot, kreativity a štěstí. A hlavně nás učí, že najít své ticho lze i uprostřed vřavy hlučícího města. Ticho je nový luxus, hýčkejte se jím.

Útlá, ale okouzující a život neápadně měnící kniha se stala světovým fenoménem. Nejde v ní o to, kolik autor podnikl polárních, námořních a vysokohorských výprav a že získal celosvětové prvenství v dobytí všech „tří pólů“ – Severního, Jižního a Mount Everestu. Erling Kagge v ní přináší vnitřní poznání, které si ze svých dobrodružství přinesl zpět.

Málokterý polárník kombinuje dobrodružnou povahu se zájmem o filozofii, právníckou praxí, sběratelstvím umění a řízením úspěšného nakladatelství. Toto prolínání životních rolí vnáší do Kaggeho úvah

Díky knize objevíte 33 odpovědí na tři zdánlivě jednoduché otázky:

Co je ticho?
Kde je?
Proč je důležitější než kdykoliv předtím?

nezvyklé pohledy, jež čtenáře vedou k pochopení, že ticho není pouhou absencí zvuku, nýbrž kýženým stavem, kdy si můžeme konečně dovolit slyšet sami sebe.

Kagge se o tichu díky své světové popularitě mohl bavit i s dalšími známými osobnostmi včetně Elona Muska. Odhaluje, že ticho není pouhou absencí hluku, ale zásadním prvkem hudebních děl, zdrojem inspirace a součástí příběhů hrdinů.

**Překladatel:
Viola Somogyi
Brožovaná, 216 stran, 329 Kč,
ISBN: 978-80-7555-042-2**

Zakoupit můžete zde

<https://www.melvil.cz/kniha-radost-z-ticha/>

Antarktida je to nejtišší místo, které jsem kdy navštívil. Vydal jsem se sám na jižní pól a v jednotvárně rozlehlé krajině nebyly slyšet žádné zvuky vydávané člověkem, jen ty moje. Sám na ledě, ponořený v ohromné bílé nicotě, jsem toto ticho dokázal slyšet i cítit.

Když míříte po nejchladnějším kontinentu světa k jihu, je kilometr za kilometrem všechno až k obzoru ploché a bílé. Pod sebou máte třicet milionů krychlových metrů ledu, který stlačuje zemský povrch.

Jak jsem tam ale byl celou dobu úplně sám, začal jsem si všimnout, že nic vlastně úplně ploché není. Led a sníh vytvářely malé i větší abstraktní útvary. Jednotvárná bělost se změnila v nespočet nuancí bílé. Na sněhu se objevil modrý nádech, pak trocha červené, zelené a nakonec růžové. Cítil jsem, že se příroda postupně mění, ale mýlil jsem se. Moje okolí bylo stále stejné, změnil jsem se já. „Doma si užívám jen ‚velká sousta‘. Ale tady na jihu se učím radovat i z maličkostí. Z barevných odstínů sněhu. Ze chvílí, kdy se utiší vítr. Z tvarů mraků na obloze. Z ticha,“ zapsal jsem si do deníku dvaadvacátý den.

Vzpomínám si, že jako malého mě nesmírně fascinoval hlemýžď, který si s sebou nosil svůj domeček, ať měl namířeno kamkoli.

Během výpravy do Antarktidy moje fascinace hlemýždi ještě vzrostla. Všechno, co jsem po cestě potřeboval, jídlo, vybavení i palivo, jsem si s sebou táhl na saních, a ani jednou jsem neotevřel ústa, abych promluvil. Držel jsem prostě klapačku. S nikým živým jsem nebyl v kontaktu vysílačkou ani po internetu padesát dní. Den co den jsem putoval k jihu. I když jsem zuřil kvůli rozbitému vázání nebo jsem málem spadl do pukliny v ledovci, nikdy jsem ani nezaklel. (Vykríkávání nadávek je ponižující a zhoršuje už tak špatnou náladu. Proto na expedicích nikdy nenadávám.)

Doma kolem pořád projíždějí auta, zvoní, pípá nebo vibruje telefon, někdo mluví, šeptá nebo křičí. Dohromady je to tolik zvuků, že je stěží vnímáme. Tady to bylo úplně jiné. Příroda se mnou rozmlouvala tichem. Čím větší ticho bylo, tím víc jsem toho slyšel.

Kdykoli jsem si udělal přestávku a zrovna nefoukal vítr, prožíval jsem ohlušující

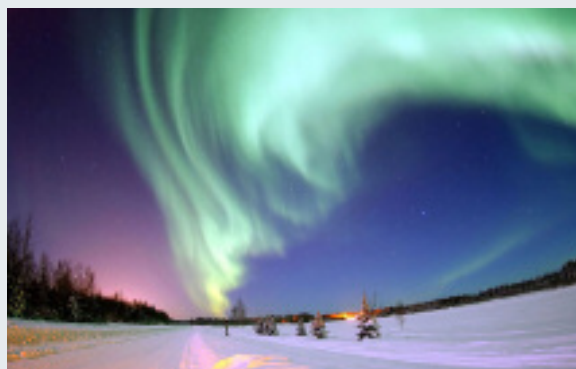
ticho. Dokonce i sníh při bezvětří působí nehnutě. Stále více jsem si všiml světa, jehož jsem byl součástí. Nic mě nerozptylovalo ani nerušilo. Byl jsem sám s vlastními představami a myšlenkami. Budoucnost najednou ztratila význam, minulostí jsem se nezabýval, byl jsem náhle přítomen ve vlastním životě. Filozof Martin Heidegger tvrdí, že rozplynete-li se ve světě, svět zmizí. A přesně tohle se stalo. Připadal jsem si jako prodloužení svého okolí. Neměl jsem nikoho, s kým bych rozmlouval, a tak jsem navázal dialog s přírodou. Vyslal jsem své myšlenky k pláním a horám a ty mi vracely jiné představy. Cestou na jih jsem si poznamenal do deníku, jak snadné je myslet si, že světadíl, na který nemůžeme cestovat, zažít ho a vidět, má jen malou hodnotu. Pokud pro nás má mít význam, musíme na něj vstoupit, vyfotografovat si ho a obrázky sdílet. „Antarktida je stále pro většinu lidí vzdálená a neznámá. Jdu dál a doufám, že to tak zůstane i nadále. Ne proto, že bych nechtěl jiným lidem tenhle zážitek dopřát, ale protože cítím, že posláním Antarktidy je být neznámou zemí,“ zapsal jsem si sedmadvacátý den. Stále jsem toho názoru, že potřebujeme vědět, že existují oblasti, jež nejsou zcela prozkoumané a zevšednělé. Že existuje světadíl, který je záhadný a téměř nedotčený, „jako by byl výplodem fantazie“, a že do budoucna je jedním z největších přínosů Antarktidy pro lidstvo právě toto. Tajemství dosažení jižního pólu spočívá v tom, že dostatečně dlouho kladete jedno chodidlo před druhé. Čistě technicky je to jednoduché. I myš přece dokáže spořádat celého slona, stačí, když bude ukusovat přiměřeně malá sousta. Záleží na vašem přání. Nejtěžší je ráno vstát, když je venku padesát stupňů pod nulou. Dnes podobně jako za časů Roalda Amundsena a Roberta Scotta. A druhá největší výzva? Být sám se sebou v pohodě.

Ticho ve mně začalo žít vlastním životem. Bez kontaktu s okolním světem, izolován a jen sám se sebou a se svými problémy, jsem byl nucen dál hloubat nad myšlenkami, které mě už napadly. A co hůř, i nad svými emocemi. Antarktida je největší poušť světa, sestává z vody a je tu víc hodin slunečního svitu než v jižní Kalifornii. Není to místo, kde se dá někde schovat. Každodenní drobné lži a polopravdy, které si vykládáme v civilizaci, z odstupů naprosto pozbývají smyslu.

Teď to možná zní, jako bych se celou cestu nacházel v meditativním stavu – ale tak to vůbec nebylo. Mráz a vítr se do mě občas zahryzávaly jako ledově chladné štípací kleště. Byla mi taková zima, až jsem plakal. Nos a prsty na ruce a na nohou mi postupně bělely a ztrácel jsem v nich cit. Když části těla omrzají, bolest sílí, ale pak se zmírní, až úplně zmizí. Vrací se potom, co rozmrznete. Všechnu energii, kterou jsem měl, jsem spotřeboval na to, abych se zahřál. Zahřát omrzlinu bylo bolestivější než omrznout. Téhož dne o něco později, když jsem si zahřál tělo, jsem měl znovu sílu na denní snění.

Přímo na jižním pólu postavili Američané základnu. Vědci a personál údržby tam bydlí po mnoho měsíců bez přestávky, oddělení od okolního světa. Jeden rok slavilo Vánoce na základně 99 obyvatel.

Jeden z nich propašoval dovnitř 99 kamenů, každému dal jeden pod stromeček a poslední si nechal. Nikdo z nich totiž kámen neviděl už celé měsíce. Někteří dokonce víc než rok. Jen led, sníh a předměty vyrobené člověkem. Všichni seděli a s údivem si prohlíželi a hladili své kameny. Drželi je v ruce, potěžkávali je a neřekli jediné slovo.

Erling Kagge

PŘIBLÍŽIL JSEM SE SMRTI

Když píšete o svých neuvěřitelných expedicích, říkáte: „Pohltni mě klid. Cítím ho a slyším ho. Ten zvuk prostoru není hrozivý ani děsivý, ale uklidňující.“ Kdy jste se s takovým pocitem setkal poprvé?

To už je víc než dvacet let. Moc jsem o tom nepřemýšlel. Až když jsem začal psát *Radost z ticha*, tak se mi to vrátilo. Podíval jsem se do deníku a tam tento citát našel. Vybavila se mi také bílá, naprosto plochá fádní krajina a tam někde daleko za obzorem Jižní pól. Znovu jsem si prošel těch zhruba 1400 kilometrů. Vše, co jsem potřeboval, jsem táhl na saních, musel se obejít bez rádiového spojení, odkázaný jen sám na sebe. Vybavily se mi všechny dny a týdny a z té monotónnosti začaly ze sněhu vystupovat barvy, modrá, červená, zelená. Najednou začínáte vidět i všechny struktury v ledu a sněhu a už neputujete jen tou nekonečnou planinou. Nastartuje vám to dialog s prostředím, nikoli v doslovném slova smyslu, a pak po několika dnech začnete dostávat odpovědi na některé otázky, o nichž jste ani nevěděli, že jste vdychu položili. Samozřejmě, se to všechno odehrává mlčky.

Když říkáte, že každý by měl jít na Jižní pól, někteří lidé si možná budou myslet, že žertujete, ale vypadá to, jako byste to mysleli doopravdy. Jak to tedy je?

Není to něco, co jen cítím, ale bezpečně vím. Věřím, že každý se rodí průzkumníkem. Podívám se na mé děti, chtěly poznávat ještě než uměly chodit. Ve věku čtyř nebo pěti let je to třeba už méně zřejmé, ale latentně v nás touha překonávat sama sebe zůstává. Z praktického hlediska je zřejmé, že výprava na Jižní pól je fyzická záležitost, ale já to chápal spíše jako zkoušku vůle. I myš může sežrat slona, dělá-li to trpělivě a po malých soustech.

Když hovoříme o tichu ve společnosti, ozývají se fráze jako „nepříjemné ticho“ nebo „ohlušující ticho“. Nemůžeme zapomenout ani na „minutu ticha“, kterou vzdáváme úctu někomu, kdo zemřel. Ale to není ten typ ticha, o kterém mluvíte?

Erling Kagge (*1963) je norský nakladatel (Kagge Forlag), jeden z největších dobrodruhů současnosti, právník, uznávaný sběratel umění, hodinek Rolex, autor osmi knih o objevování, filozofii a sběratelství, otec tří dcer. Je prvním člověkem, který sám, bez jakékoliv podpory a rádiového spojení přešel Antarktidu k Jižnímu pólu. Díky tomuto úspěchu se dostal na titulní stranu mezinárodní edice magazínu Time. Žije v Oslu, často přednáší pro zeměpisné společnosti a obchodní organizace.

Ne. Chtěl jsem napsat knihu o tom, jak může ticho obohatit náš život a je pozitivní. Je to také něco, co nám ve společnosti chybí. Třeba mé dcery nevědí, jaké ticho je, protože nežijí v prostředí, kde by ho mohly smysly poznat. Myslí si, že ticho neznamená nic. Ve filozofii se dozvíte, že nic nepochází z ničeho. Ale myslím, že je to špatně, protože ticho je NĚCO.

Mlčení není pro mnoho lidí vůbec jednoduchá záležitost. Vyžaduje to stejnou námahu jako zdolat Mount Everest?

Přál bych si říct, že ano, ale nedá se to srovnávat. Když se dostanete na vrchol Mount Everestu, jste nejdříve super šťastní, ale po zhruba dvou nebo třech minutách vás zahltní další myšlenka: jak se kčertu dostanu dolů. Pokud vám někdo řekne, že by chtěl vylézt na Mount Everest, aby si užíval přírodu a prostředí, pak to není pravda.

V knize jste se zmínil, že nejtvrdší je návrat k normálu...

Ano. Přestože Antarktida není úplně tichá, je to skutečně klidné místo. Takže nejzajímavější na expedici na Jižní pól je, že vás nic nerozptyluje. Doma je vždycky někdo, kdo na vás čeká, nebo doufáte, že na vás někdo čeká. Očekáváte zprávu nebo se potýkáte s vymoženostmi techniky, a vždy vás to rozptýlí. Celých padesát dní a nocí jsem toto neměl a užíval si světa nedotčeného civilizací.

Vraťme se do dětství, protože v knize mluvíte o tom, že jste jako malé dítě trpěl... Proč?

Možná trpěl je příliš silné slovo. Ale byl jsem nejmladší z dětí, takže jsem musel chodit spát dřív než ostatní a stále jsem slyšel nějaký hluk, takže jsem nemohl usnout. Nebyl to příjemný zážitek, jak jsem se tak převaloval v posteli... Pak je něco jako ticho, když jako dítě nemáte co dělat, nikdo si s vámi nehraje a vy se nudíte. Vzpomínám si, že mi matka říkala, že nuda je nezdravá a vymýšlela pro mě nějakou činnost.

Dnes s matkou souhlasím. Mé děti vždy dělají něco, aby se nenudily. Myslím si však, že jsou ochuzeny o mnohé zkušenosti, protože mají příliš mnoho práce, zatímco naše „chudoba zkušeností“ v šedesátých letech spočívala v tom, že jsme neměli co dělat. Pocity jsou to asi stejné.

Zdá se, že neustále hledáte nové zážitky nebo zájmy, takže jaká je filozofie, z níž vychází váš zájem stále něco dělat?

Neexistuje žádná filozofie, ale myslím, že je těžké říci, proč děláte právě to, co děláte. Život spočívá v plnění svého potenciálu, a myslím, že většina lidí nedoceňuje své schopnosti.

Procestoval jste všechny kontinety. Myslíte si, že lidé různých kultur mají vlastní definice ticha?

Absolutně. Většinou píšu z hlediska západní nebo norské – evropské perspektivy, ale ve východních kulturách představuje ticho mnohem důležitější věc. Pokud posloucháte lidi z Japonska, zdá se mi, že pomlky mezi jejich slovy jsou stejně důležité jako vlastní slova.

Dá se v naší přetechnizované civilizaci ještě někde najít ticho?

Je to možné. Když se vydám z mého bydliště jedním směrem a jedu zhruba třicet minut, tak takové klidné místo najdu. Ale většina lidí ho nehledá. Ráno vstanete, jdete do kanceláře nebo do školy a vrátíte se zpátky domů, vaříte, sledujete nějaký pořad v televizi, zkontrolujete telefon nebo něco hledáte na Googlu a tady se zdržíte. Nakonec se díváte, jak rychle utekl čas a postěžujete si, že život je příliš krátký. Pokud žijete takovým způsobem, nemůže tomu být jinak. Někdy doma poslouchám hudbu, jen abych se zbavil všech ostatních zvuků, a pak cítím ticho uvnitř.

V knize píšete, že jste hledal absolutní ticho, ale nikdy nenalezl...

Když jsem začal psát, myslel jsem, že absolutní ticho existuje a že ho nějak objevím a popíšu. Ale nedařilo se mi to. Až po dokončení knihy jsem našel úplně tiché místo. Je v podzemní místnosti uprostřed Paříže, přímo u centra Pompidou. Čekal mě tam divný zážitek. Bez

hluku se po chvíli těžko orientujete v prostoru. Ale nakonec slyšíte své srdce a dech, jak v těle cirkuluje krev, takže i tam máte hluk.

Na svých cestách jste zažil spousty dobrodružství. Přiblížil jste se někdy smrti?

Myslím, že kdyby mě sledovala moje matka, řekla by, že jsem se přiblížil smrti několikrát. Ale já si to neuvědomuji.

Neměl jsem takový pocit, ani když mě napadl lední medvěd a já skončil v hlubokém křoví. Myslím, že mnohem horší je jízda hromadnou dopravou v Oslu s hordou opilců.

Čím se vaše kniha liší od běžného komerčního poradce?

Protože nejsem filozof, snažil jsem se ukázat, že existuje mnoho způsobů, jak najít své místo k odpočinku sám v sobě. V zásadě mohu zažít vnitřní ticho, i když si sednu na přistávací dráhu letiště. Kakofonie dojmů se stává problematickou pouze tehdy, když je život fádni, stále stejný. Ale to je právě to, co se děje: měníme se pomocí technologií, které používáme. Je pro nás stále obtížnější být trvale připojeni k nějakým zařízením a jiným lidem. Svět je vždy blízko, nemůžeme udržet věci na dálku. Nejlepší je vypnout telefon, odpojit se i od ostatních zařízení. Je také dobré být sám.

Pokud se chcete poznat s jinými lidmi, objevíte i nesympatické a frustrující věci. To vše vás nakonec stejně přiblíží k sobě, což vede k větší spokojenosti. Chcete-li zjistit, jestli jste dobrý manžel, dobrá sestra, dobrý člověk, musíte se navzájem poznat. A k tomu potřebujeme ticho. Bude to stát čas a energií, způsobí to špatnou náladu. Je zřejmé, že se tomu snažíme bránit, a tak raději otevřeme libovolnou aplikaci na smartphonu. Již v sedmnáctém století filozof Blaise Pascal napsal: „Soužení bolí a bolesti ze samoty jsou téměř nesnesitelné. Takže začněme něco dělat.“

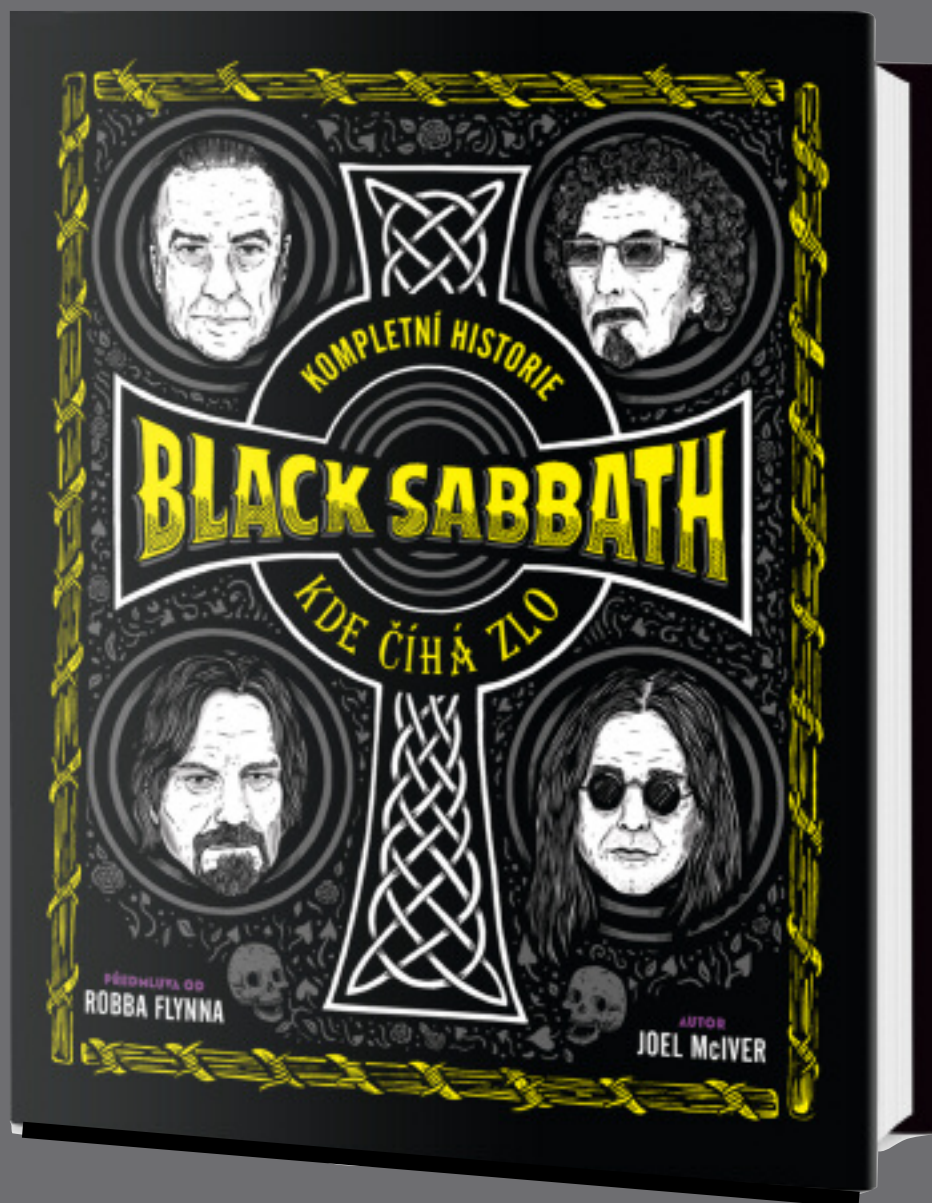
Napadlo vás, jakou barvu má ticho?

Ještě jsem o tom nepřemýšlel. Pro mnohé je zelená barva ticha, podle psychologických studií má uklidňující efekt. Pro mě je klidná modrá a velmi poetická.

(Ze zahraničních pramenů)

Joel McIver KOMPLETNÍ HISTORIE BLACK SABBATH – KDE ČÍHÁ ZLO

Tato skupina je zakladatelem metalu...

... jehož směr udávala přes čtyřicet let. Během své činnosti vystřídali Black Sabbath jedenáct line-upů, vydali devatenáct studiových alb a původní členové dohromady vytvořili osmadvacet sólových alb.

V roce 1968 vznikla blues-rocková kapela v Birminghamu v Anglii. Kytarista a skladatel Tony Iommi, basák a textař Geezer Butler, zpěvák Ozzy Osbourne a bubeník Bill Ward se z vybombardovaného předměstí vyšplhali až na vrchol a vytvořili nový hudební žánr.

Autor Joel McIver se zaměřuje na celou historii Black Sabbath, a to od samotných začátků, přes vznik svaté trojice heavy metalu – song „Black Sabbath“ na albu Black Sabbath od Black Sabbath – až po současnost. V knize najdete přes 200 fotografií, rozložitelný rodokmen vývoje kapely, kompletní diskografii a předmluvu od Robba Flynn, frontmana kapely Machine Head. Tato kniha nesmí chybět žádnému fanouškovi Black Sabbath!

Překladatel Kateřina Petrůjová

Vázaná, 232 stran, 699 Kč, ISBN: 978-80-7390-756-3, EAN: 9788073907563

Zakoupit můžete zde

<http://www.knihyomega.cz/eshop-kompletni-historie-black-sabbath-kde-ciha-zlo.html>

„Strašidelní a temní Black Sabbath jsou a vždycky budou tou nejúžasnější skupinou v historii.“
– Robb Flynn, Machine Head

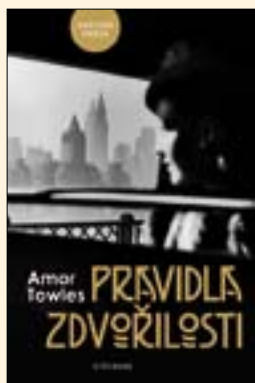
VYŠEHRAD

NAKLADATELSTVÍ PUBLISHERS LTD.

SPOL. VÍTA NEJEDLÉHO 15, 130 00 PRAHA 3
S R.O. TEL./FAX: 224 221 703

info@ivysehrad.cz | www.ivysehrad.cz

Literatura s názorem

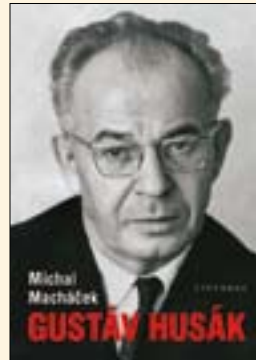

Amor Towles

PRAVIDLA ZDVOŘILOSTI

Poslední večer roku 1937. Pětadvacetiletá Katey s kamarádkou Eve oslavují Silvestra v mizerném baru na Manhattanu. Náhoda jim přivede do cesty Tinkera Greye, charismatického a úspěšného bankéře, který je uvede do elegantního světa newyorské smetánky. Omamná jízda mezi swingovými kluby, koktejly a luxusními restauracemi má však tragické následky. Román připomíná dílo F. Scotta Fitzgeralda. **Váz., 352 s., 348 Kč**

V akci **Velký knižní čtvrtek** vyjde 15. 3. další román Amora Towlese **GENTLEMAN V MOSKVĚ**, kterého se ve světě prodalo již **více než milion výtisků**.

Michal Macháček

GUSTÁV HUSÁK

Gustáv Husák – přesvědčený komunista, vězeň i muž přitahovaný mocí. Jeho jméno je nejsilněji spojeno s obdobím tzv. normalizace 70. a 80. let, kdy přicházela na svět generace „Husákových dětí“. Kniha vychází z výzkumu dosud neznámých pramenů z českých, slovenských a ruských archivů i materiálů z rodinného archivu. Je první ucelenou monografií posledního komunistického prezidenta nejen v české produkci. **Váz., 632 s., 596 Kč**

Panagiotis Agapitos

BRONZOVÉ OKO

Soluň roku 833. Příběh soluňských klášterů a vražd protkaných rudým hedvábím jako z pera Umberta Eca. Další „byzantský příběh s tajemstvím“ s hodnostářem císařského dvora Leonem přibližuje málo známou dobu a kulturu. Leon se stává svědkem hádky mezi dočasným místodržícím a jeho manželkou. Následujícího rána je místodržící nalezen zavražděn a Leon se ujímá vyšetřování. Druhý díl trilogie, již vyšla Ebenová loutna. **Váz., 224 s., 248 Kč**

John Keats

DĚŠŤ Z PLANÉ RŮŽE

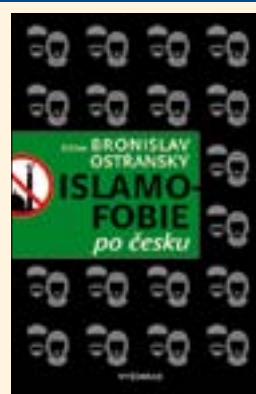
V nepřekonaném překladu Hany Žantovské znovu vychází výbor z básnického díla anglického romantického básníka Johna Keatse (1795–1821). Jeho život a dílo bývá srovnáváno s osudy a dílem K. H. Máchy, byť se tito básníci nikdy nemohli setkat. Výbor představuje nejznámější a nejpůsobivější Keatsovy básně, z nichž jmenujme alespoň Předvečer svatě Anežky, Óda na slavíka, Homérovi, Endymion (úvodní verše) jako připomínku básníková obdivu k řecké mytologii. **Váz., 184 s., 228 Kč**

Jan Rybář, Josef Beránek

DENÍK VENKOVSKÉHO FARÁŘE

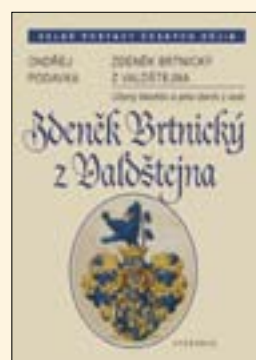
V knižním rozhovoru P. Jan Rybář vypráví o světlých i stinných stránkách života přímo a bez zbytečných ohledů. Pamatuje hrůzy 2. světové války, divoké odsuny, nástup komunistické totality, vězení i permanentní dohled StB. Pamatuje ale také naděje, které vyvolal II. vatikánský koncil a návrat svobody v roce 1989. A evangelijní svobodu a humor si při vši pokoře nenechá vzít, ba naopak rád je bude sdílet se všemi čtenáři. **Váz., 248 s., 248 Kč**

Bronislav Ostřanský (ed.)

ISLAMOFOBIE PO ČESKU

Přední čeští islamologové, politologové, religionisté a další odborníci se pokusili hledat odpovědi na otázku, jak se v České republice zrodila tak silná islamofobie. K tématu přistupují z různých úhlů, od rozboru stereotypů o islámu a muslimech, vztahu islamofobie a antisemitismu, evropského a světového kontextu, místu islamofobie v paletě extremistických směrů v ČR, až po pohled na sociální síť a jejich vliv na utváření islamofobních názorů. **Brož., 296 s., 348 Kč**

Ondřej Podavka

ZDENĚK BRTNICKÝ Z VALDŠTEJNA

Učený šlechtic a jeho deníky z cest Kniha o životě Zdeňka Brtnického z Valdštejna (1582–1623) je napsána na základě deníku tohoto moravského šlechtice. Autor věnuje pozornost jak intelektuálním a uměleckým zájmům Zdeňka Brtnického, tak i síti kontaktů, které si vybudoval na svých cestách, ale i jeho luteránskému náboženskému zázemí. Epilog knihy sleduje zapojení šlechtice do stavovského povstání na Moravě v roce 1619. Po Bílé hoře byl uvězněn na Špilberku, kde záhy nato zemřel. Edice Velké postavy českých dějin. **Váz., 272 s., 298 Kč**

Radkin Honzák

PSYCHOSOMATICKÁ PRVOUKA

V knize o vztahu lidského těla a duše se významný český psychiatr věnuje celému spektru témat: emocím, léčbě bolesti, nejnovějším studiím o „útrobním mozku“, o účincích spánku, o komunikaci mezi lékařem a pacientem a dalším. MUDr. Honzák v knížce, která je určena jak laické, tak i odborné veřejnosti, se snaží ukázat, jak jsou pro léčení nemocí důležité i faktory sociální a psychologické. **Váz., 336 s., 348 Kč**

VYŠEHRADEK

NAKLADATELSTVÍ • PUBLISHERS LTD.

SPOL. VÍTA NEJEDLÉHO 15, 130 00 PRAHA 3

S R.O. TEL./FAX: 224 221 703

info@ivysehrad.cz | <http://www.ivysehrad.cz/>

František Kalenda **ZLOMENÝ KRÁL**

**VOLNÉ POKRAČOVÁNÍ OCENĚNÉ HISTORICKÉ
DETEKTIVKY VRAŽDY VE ZNAMENÍ HVĚZDY
(ČESTNÉ UZNÁNÍ UDĚLENÉ
OD ČESKÉ ASOCIACE AUTORŮ DETEKTIVNÍ
LITERATURY)**

Když je nedaleko hradu Lichnice nalezeno zmrzačené tělo českého a římského krále Karla IV., na slezského lékaře Siegfrieda připadá nelehký úkol pokusit se panovníka zachránit. A zároveň přežít v nehostinném prostředí Železných hor, kde zjišťuje, že nemůže věřit ani vlastním přátelům, natožpak příslušníkům intrikami prolezlého panovníkova dvora.

Zlomený král je napínavá historická detektivka z českého středověku a druhý díl volné trilogie o lékaři Siegfriedovi a židovské dívce Rivce. V pořadí již pátý román mladého českého spisovatele Františka Kalendy čtenáře opět zavádí do blízkosti Karla IV. a poutavým způsobem jim přibližuje historické postavy a události spojené s raným obdobím vlády „největšího Čecha“.

Video na:

<https://youtu.be/bt3Mzg2x0Kc>

Vázaná, 200 stran, 248 Kč, ISBN 978-80-7429-622-2

Zakoupit můžete zde <http://www.ivysehrad.cz/kniha/zlomen-kr1/>

**Ukázka z knihy
na následující straně**

Při nákupu v expedičním skladu – sleva pro jednotlivce 20% | na www.ivysehrad.cz – sleva 15%

Zlomený král

Detektivní příběh
z doby Karla IV.

I
**Medikus
VOLAVKA**

„Můj pane! Pomoz mi!“

Ten výkřik musel znít příšerně nepřírozeně. V ústech cítila sucho, ve spáncích bolest. Ještě chvíli a seknu tady sebou, prolétlo jí hlavou, a pak budu potřebovat opravdovou pomoc. I když hned zapochybovala, kdo by ji pak před Matčíným hněvem chránil.

Konečně. Rytíř si všiml ležící dívky, jak v prachu a cárech žadoní o pomoc. Seskočil z koně a posunkem zastavil družinu za sebou. Pohotově napočítala pět mnichů a dva další zbrojnoše, podle všeho šlechticův doprovod. Je to ještě takový holobrádek, uvažovala. Skoro ještě dítě. Kdoví, jestli už ho vůbec pasovali. Vsadila by se, že pravou bitvu zná zatím jedině z vyprávění.

„Krásná pannolo!“ vydechl mladík a sklonil se k ní s ustaraným výrazem.

Neušlo jí, že mu u levého boku visí meč. Marně však pohledem pátrala po dýce.

„Co se stalo?“

Polkla a pokusila se uronit pár slz. Hlas se jí třásl. „Lu-lu-lupiči.“ Povedlo se. Na ušmudlané tváři se objevily nesmělé kapičky. „P-p-přepadli mě.“

Přijala nabídnutou ruku a s hranou vděčností se zvedla. To už se třásla jako osika, šaty celé od bláta a rozedrané, vlasy rozčuchané tak, až připomínaly kštici bájně Medúzy nebo podobné bestie z Mandevillova cestopisu. Vytrvale se pokoušela očima nalézt ukrytou dýku. Že by u sebe žádnou nenosil?

Neměla na vybranou. S pláčem objala svého zachránce tak pevně, až vyjekl překvapením.

A tak ani nezpозoroval, jak mu oběť třesoucíma se rukama projíždí kazajku i záhyby pláště.

„Co se stalo?“

Ze šacování ji vyrušil rozčilený stařecký hlas jednoho z mnichů.

„Pane Odolene, vysvětli mi, proč jsme zastavili. Do Pardubic je ještě daleko a nemůžeme tu jen tak postávat uprostřed hvozdu!“

„Zachraňuji tu dívku v nesnázích, velebný otče!“ odvětil mladičkový šlechtic toho jména a natočil hlavu k družině, kterou prve v sedle grošáka vedl. Teď je ten nevhodnější okamžik.

„Přepadli ji lupiči, celá se mi tu tře–“

Zarazil se, když na krku ucítil chladnou čepel vlastní zbraně. Tak tady jsi ji ukryl! ušklíbala se v duchu.

„– se,“ dokončil holobrádek se sevřeným hrdlem.

Domnělá oběť se skutečně pořád třásla – a spolu s ní se nebezpečně třásla i ostrá čepel u jeho krku. Rytířovy zorničky se rozšířily, ohryzek mu bušil stejně splašeně jako srdce v hrudi, jenže útočnice zaměřila pozornost na zbrojnoše – zaslechla, jak jeden i druhý tasí. Z hloučku mnichů se ozývalo vyděšené mumlání a sem tam i úpěnlivé modlitby.

„Co to má být, pane Odolene?!“ křičel postarší mnich, jehož hlas zněl na rozdíl od ostatních rozrušeně. „U svatého Benedikta, přece víš, že jsem slepý jak krtek! Chci vědět, co se tu děje!“

„Děje se tu přepadení,“ ohlásila jim tak rozhodně, jak v tu chvíli svedla. Drapla mládence pod krkem, přitiskla ho k sobě a obrátila se ke dvojici váhajících siláků. „Složte zbraně, nebo ho podříznu jako čuníka.“ ...

František Kalenda (* 1990) absolvoval obor kulturní antropologie na FHS UK, kde nyní působí jako doktorand. Jazykové znalosti i zahraniční stáže ho podněcují ke komentářům dění v Latinské Americe pro Deník Referendum, kulturní čtrnáctideník A2 nebo magazín Reportér. Žije střídavě v Roztokách u Prahy a v zahraničí.

Svá díla zasazuje autor zpravidla do vrcholného středověku a klade v nich důraz na každodennost a mentalitu údajně „temného věku“. Debutoval románem Despota (2011) o intrikaření v Byzantské říši čtrnáctého století. Za historickou detektivku Ordál (Vyšehrad 2012) z časů tatarských nájezdů do východní Evropy byl nominován na Cenu Jiřího Orteny. Postavu Siegfrieda z Wölfelsdorfu, vyšetřujícího hrdelní zločiny spáchané za opěvované éry Karla IV., poprvé uvedl na scénu ve svazku Vraždy ve znamení hvězdy (Vyšehrad 2016).

Prózou Pes, kocour a sirotek (Vyšehrad/ Meander 2016), která s neutuchajícím vtípem sleduje pozoruhodné putování nesourodé trojice až na kraj středověkého křesťanského světa, se poprvé představil i dětským čtenářům.